

Satirisch, maar vooral ook leuk

Orkater, Kofferband, De ongelukkige dag.

Regie en tekst: Jeek ten Velden/
Muziek: Thijs Felperlaan, Colin Linnekamp, Jules Timmers, Houk van Warmerdam en Mees van Warmerdam/

Spel: Krisjan Schellingerhout en Benjamin Moen /

Gezien: Haarlem, Toneelschuur, 24 nov; nog te zien in o.a.: Amsterdam, Bellevue, 27 en 28 nov; IJmuiden, Witte Theater, 30 nov; Utrecht, 6 dec.
Meer informatie: www.orkater.nl

Het is een nogal saai kantoor: ouderwetse typemachines, telefoons uit de jaren zeventig en blauwe plastic thermosflessen met koffie. Die wordt precies op tijd en gelijktijdig genuttigd.

Het kantoorpersoneel is uniform gekleed in witte jasjes met biezen, een lange witte onderbroek en zwarte veterlaarzen. Een voor een komen ze binnen, alhoewel er eentje een beetje apart staat. 'Wat jij mist, is wilskracht', concludeert de groep. Hij vertelt in de koffiepauze verhalen over de natuur, die ongenadig onderuit worden gehaald door de anderen.

Over eenlingen en de tirannie van het burgerlijk bestaan gaat De ongelukkige dag. Het is een voorstelling van Orkater in het kader van het project De Nieuwkomers: jonge theatermakers die gesteund worden bij het maken van hun eerste producties.

De Kofferband is begonnen op het Over het IJ festival in 2010 als collectief van muzikanten, met als regisseur/tekstschrijver Jeek ten Velden, met onder andere de zonen van Alex van Warmerdam, Houk (bas) en Mees (drums). Afgelopen zomer speelde de Kofferband in The Promised Land, een mooie voorstelling over wat het betekent om alles achter je te moeten laten en op goed geluk een ongewisse toekomst tegemoet te gaan in een ander land.

Het is grappig om te zien hoe naadloos de Orkaterstijl past bij deze jonge, energieke groep. Door de combinatie van strakke muziek, lichtelijk absurde teksten en een fysieke speelstijl worden alledaagse handelingen en situaties vervormd en is gewoon ineens niet meer zo gewoon.

Wanneer een van de groep opeens buiten de gewone orde treedt door zomaar een tweede kop koffie te nemen, is het hek van de dam. Alles raakt ontregeld. We zien hoe keer op keer een nieuwe kunstenaar zich aandient op het kantoor met een gedicht, een schilderij of een lied.

Telkens wordt de kunstenaar beschimpt en bespot en zijn creatie vernietigd. Het is een lichte voorstelling waardoorheen toch wel een moraal schemert: de kunst wordt bedreigd door de mentaliteit van 'doe maar gewoon, dan doe je gek genoeg', door de bureaucratie, door de angst om af te wijken of om buiten gebaande paden te treden.

De ongelukkige dag is licht satirisch, maar zonder al te hard te prikken.

Het is vooral een leuke voorstelling geworden,

waarin met aanstekelijk enthousiasme wordt gespeeld en muziek gemaakt.

MARGRIET PRINSEN